

ВОЛИНСЬКІ ЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

Часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

№4 (17) квітень 2006

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

Преосвященнійшого Михаїла,
єпископа Луцького і Волинського,

боголюбивим пастирям, чесному чернецтву
та всім вірним Волинської єпархії

Української Православної Церкви Київського Патріархату

**Христос воскрес!
Дорогі брати і сестри!**

«Чого шукаєте Живого між мертвими?
Нема Його тут, Він воскрес!» (Лк. 24, 5-6).

Радісним тремтінням наповнює нас ця хвилююча новина, яку найперше від ангела почули жінки-мироносиці, прийшовши за юдейським звичаєм помазати миром тіло померлого Ісуса. «Підій швидше, скажіть ученикам Його, що Він воскрес із мертвих...» І від печери Гробу Господнього рушили вони у світ, аби з кожним поділитися цією ангельською звісткою. Пригадаймо ці слова тепер, коли прямуємо до храму, щоб пережити радість Великоднього свята.

Пасха – це споконвіку світле свято для православних людей. Пасха – це торжество життя, яке святкує перемогу над смертю. Свято Пасхи Христової є святом миру і християнської любові. Що ж означає наше пасхальне цілування як не торжество миру і любові?! Адже неможливо не помітити, як взаємні привітання в ці дні звеселяють наші серця, зближають нас, наповнюють наші серця святою любов'ю до Воскреслого Господа Ісуса Христа, Спасителя нашого, оскільки істина воскресіння Христового є наріжним каменем нашого воскресіння з мертвих і життя вічного.

Воскресіння Христове є джерелом і основою нашої віри, надії і любові. Воно дає нам наснаги, надихає нас на нове християнське життя. У час смутку й скрботи, коли ми переживаємо смерть наших близьких, Воскресіння Христове вселяє в наші серця велику надію. Воно дає нам байдарість і силу, щоб перемагати сум і журбу. «де твоє жало, смерте? Де твоя перемога, пекло?» – знову піднесено запитуючи ми словами святителя Іоана Золотоустого. Темна влада страху й насильства виявляється примарною перед світлом Воскреслого Сонця правди.

Воскресіння Христове єднає живих і померлих в одну сім'ю й спонукає нас боротися з гріхом. Воно навчає нас бачити в людині брата, образ і подобу Божу, надихає нас на боротьбу з неправдою, на прагнення побожного життя, моральної чистоти і святості.

Дорогі брати і сестри! Усі ми переконані в тому, що Україні потрібна єдина Українська Помісна Православна Церква. Вона потрібна не стільки для буття самої Церкви, скільки для буття нашої держави. Місія Церкви – вести народ до спасіння, до вічного життя. Історія довела, що Церква в будь-яких умовах і системах існувала й існує, бо Господь сказав: «Я збудую Церкву Мою і врата пекла не здолають її» (Мф. 16, 18). Київський Патріархат протягом усього часу свого становлення не припиняв працювати над розбудовою Помісної Церкви. Як в особі свого представителя, так і вищих своїх єпархій Київський Патріархат при кожній нагоді робив кроки назустріч як УПЦ Московського Патріархату, так і Українській Автокефальній Православній Церкві.

Ми – українці, ми – всі патріоти, і не потрібно нас ділити, бо розділення вигідне лише нашим супротивникам. Єднаймося – і цим зміцнимо українську церкву. А якщо до Помісної Української Церкви ще будуть приєднуватися парафії Московського Патріархату, то ми станемо Єдиною Церквою в Україні. І це буде однією із запорук визнання нашої церкви. А визнання Української Помісної Православної Церкви – це гарантія незалежності Української держави. Ми переможемо, тому що Бог благословив бути Україні незалежною державою. Він же благословляє і зміцнює Своєю Божественною силою і Помісну Українську Православну Церкву – Київський Патріархат.

Дорогі брати і сестри! Воскресіння Христове є вінцем усіх попередніх звершень Господа, оськільки Господь є Головою Церкви, Початком і Первістком із мертвих. «Бо якщо ми з'єднані з Ним подобою смерти Його, то повинні бути з'єднані і подобою воскресіння... знаючи, що Христос, воскреснувши з мертвих, уже не вмирає» (Рим. 6, 5–9). Тож втішаймося цим святом над святами і торжествами та входьмо у радість воскреслого Господа.

Цього радісного пасхального дня від усієї душі вітаю всіх вас зі святом Воскресіння Христового. Бажаю всім вам міцного здоров'я, духовного вдосконалення і благословення Божого на всі ваші добре наміри.

Широ вітаю голову Волинської обласної державної адміністрації Володимира Бондаря, голову Волинської обласної Ради і депутатський корпус, луцького міського голову Богдана Шибу, голів районних державних адміністрацій, міських і селищних Рад зі святом Пасхи Христової та молитовно бажаю мудрості, терпіння і допомоги Божої у вашому нелегкому, але надзвичайно відповідальному служінні своему народові.

Нехай воскреслий Христос зміцнить усіх нас у надії на перемогу добра над злом, життя над смертю, правди над неправдою і подасть нам Свою всесильну поміч. Тож благодать Божа нехай завжди буде з вами, а воскреслий Господь усіх помилує і спасе, відкривши людям двері духовного оновлення – до Царства Небесного і вічного життя.

Христос Воскрес! Воїстину Воскрес!

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

ПАСХАЛЬНА РАДІСТЬ – ЗВІСТКА ПРО СПАСІННЯ

«Христос воскрес! – Воїстину воскрес!». Ці слова неодноразово лунають під час Пасхального Богослужіння та у вітаннях один до одного. Вони, напевно, найточніше висловлюють ту невимовну радість, яку переживає кожен свідомий християнин, згадуючи Воскресіння Христове та його величезне значення для нашого спасіння. Ще виразніше цей зміст розкривається у спеціальній великодній молитві – тропарі «Христос воскрес із мертвих, смерть смерть подолав і тим, що в гробах, – життя дарував».

Відкупивши людство від гріха й прокляття через хресні страждання та смерть, Спаситель третього дня воскрес, перемігши смерть і пекло. Святий апостол Павло писав, що Христос відкупив нас від клятви Закону, ставши за нас клятвою, бо написано: «Проклятий кожен, хто висить на дереві».

Спаситель світу Сам приніс Себе в жертву за гріхи світу. А про Воскресіння цей же апостол пише: «Христос воскрес із мертвих, первенець серед померлих, бо як в Адамі всі вмирають, так і в Христі всі оживуть».

З Адамовим гріхопадінням у світ прийшов гріх і закон смерті. Христос, здійснивши викуплення роду людського, переміг пекло і смерть. Саме тому в одному з пасхальних піснеспівів ми чуємо: «Хоч і до гробу зйшов Ти, Безсмертний, але пекельну здолав Ти силу». І під час пасхальної служби, як і за Богослужіннями Стражданого тижня, ми вкотре згадуємо про ті доленосні події тисячолітньої давності.

У Пасхальні дні до храмів зазвичай приходить багато людей. Під час світозарних відправ кожен вірний відчуває і радість, і піднесення. Але разом із тим ми мусимо усвідомлювати, що спасіння – не магічна дія. Кожен із нас чинить вибір: або йти за Христом, або відкинути Його; або бути в Церкві, або відкинути чи відпасти від неї; або будувати життя згідно з Божими Заповідями, або ж лише устами визнавати Господа. І тому, коли у храмах так людно, коли навіть ті, хто лише формально належить до Церкви, – теж ідуть на Богослужіння, бодай навіть раз на рік, – тоді згадуються чудові молитовні слова: «Ісусе воскреслий, воскреси душі наші!» І дай, Боже, кожному з нас не загубити цю віру Христову, не зійти зі шляху спасіння, який вказує нам наша маті – Православна Церква. А тим, хто ще не знає Бога, прийти до Нього. Адже чи будемо ми із Христом у вічності – залежить від кожного з нас.

Костянтин ОЛЕКСЮК

НОВИНИ

Архієрейські служіння

Єпископ Луцький і Волинський Михаїл та генеральний директор обласного дитячого територіального медичного об'єднання Григорій Ващилін підписали угоду про співпрацю. Урочистість відбулась у приміщенні дитячої лікарні в присутності медичного персоналу й пацієнтів. Владика висловив задоволення початком співпраці і запевнив, що капеланска служба єпархії, яка здійснила підготовчу роботу щодо підписання угоди, зробить усе необхідне, аби духовна опіка Церкви допомагала лікарям краще працювати, а пацієнтам – швидше одужувати. Одразу після укладення угоди преосвящений підписав указ про призначення для медичного об'єднання капелана. Ним став священик Юрій Крохмаль-Брилевський, настоятель Свято-Вознесенської церкви в с. Рокині Луцького районного деканату. Після офіційної частини єпископ та священнослужителі кафедрального собору Святої Трійці відправили молебень на захист помочі Святого Духа. А насам-

кінець владика Михаїл і Григорій Ващилін оглянули тимчасову капличку, облаштовану медпрацівниками, та обговорили різноманітні питання співпраці Церкви й закладу.

У березні архієрей освятив хірургічне відділення Волинської обласної клінічної лікарні. До молитви долучилися голова облдержадміністрації Володимир Бондар, голова обради Василь Дмитрук, представники влади, громадськості, ЗМІ, а також пацієнти й медичний персонал лікарні на чолі з головним лікарем Іва-

ном Сидором. Після урочистого відкриття відділення владика взяв участь у святковій академії, під час якої привітав громаду з радісною подією, висловивши задоволення щодо покращення медичного обслуговування мешканців обласного центру та області.

16 березня єпископ Михаїл, декани, священнослужителі кафедрального собору Святої Трійці відправили панахиду на могилі колишнього керуючого єпархії митрополита Якова (Панчука). Цього дня виповнилося 2 роки з часу його упокоєння. Після Богослужіння владика, звертаючись до присутніх зі словом, вис-

ловив упевненість, що спочилий, який багато потрудився задля розвитку Волинської єпархії, разом із нами постійно молиться та співпереживає за неї, перебуваючи у вічності. «Нашій Церкві

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

27 квітня – святителя Мартина Сповідника, папи Римського

Багатьом відомо про мученицьку кончину в Криму наприкінці I ст. святого Клиmenta, Римського папи.

Менше відомо, що за п'ять з половиною віків по тому ця земля була освячена смертью ще одного римського архієрея – Martina I.

Народився він в італійському місті Todі у сім'ї священика, рано покинув батьківське обітниця і в Римі був висвячений на диякона. Тодішній папа Теодор I помітив його здібності й розум і послав до Царгорода зі складним дипломатичним завданням: контролювати усунення з престолу патріарха Піппа. Справа в тім, що тоді, у VII столітті, в Християнстві точилася гостра боротьба між православними та монофелітами, які хоч і визнавали, що Ісус Христос має і дві волі (вважали, що Син Божий має лише одну волю – Божественну). Монофелітами були в той час і царгородські патріархи, і візантійські імператори, а Рим перебував під їхньою владою. Коли папа Теодор помер, на його місце було обрано

Martina, на той час іще навіть не єпископа, таким високим був його авторитет. Щойно він зайняв престол римського архієрея – відразу, 649-го року скликав синод єпископів у Латерані, який осудив монофелітські помилки. Це все сталося без згоди імператора-еретика, який спершу намагався схилити папу до монофелітства, а згодом наказав убити його. Проте імператорський намісник у Равенні, який намагався здійснити цей вирок, раптом осліп. Наступного разу імператор Констант II послав до Рима воїнів, і ті викрали Martina. Хворого папу цілій рік тримали на безлюдному острові, а 654 року перевели до столичної в'язниці. Там його було засуджено до страти, яку замінили довічним засланням у Крим на сумнозвісні корсунські каменоломні (тепер це околиця Севастополя). У Криму тоді лютував голод, але не це найбільше пригнічувало папу, а відступництво й байдужість усіх тих, хто міг би попішити його становище, проте хотіло забув свого архієрея, брата і друга. Помер ісповідник од виснаження 16 вересня 655 року; згодом його мощі перевезли до Рима, в церкву Сан-Мартіно. А монофелітство, в боротьбі з яким загинув святий Мартин, 680-го року було засуджено на VI Вселенському соборі. Тож нині всі правовірні християни віносять прохання: «Святий Мартине Сповіднику, моли Бога за нас!»

Підготував Віктор ГРЕБЕНЮК

ПОСТАТИ

ВОСКРЕСЛИЙ ІЗ ЗАБУТЯ

Відбулася прем'єра фільму «Волинська голгофа Братковського»

Постать Данила Братковського маловідома в нашій літературі й історії. А проте це ім'я заслуговує на славу. Цей волинський шляхтич, маючи намір вплинути на свою паству та ціле суспільство, що в XVII столітті являло «війну всіх проти всіх», видав за свої кошти накладом 4000 примірників (дуже великим як на той час) польськомовну книгу поезій (фрашок) «Світ, по частинах розглянутий» (фототипія та переклад українською В. Шевчука), бо ж досі читачеві були доступні лише кільканадцять поезій в антологіях. Композитор В. Тиможинський дещо із цього поклав на музику. Варто згадати й призабуту п'єсу М. Старицького «Останньої ночі» (1899 р.) про цього героя.

Ta, очевидно, автор не задовільнився цим «актом громадської непокори», бо невдовзі перейшов до політичної боротьби. Його відвідини гетьмана Івана Мазепи, тоді ще лояльного царській владі, закінчились невдачею. А от контакти з повстанським ватажком Семеном Палієм були більш плідними, і Братковському доручили перевезення таємних документів, зокрема, відозви про повстання. З нею його й затримали королівські посіпаки. Суд завершився смертним вироком, і 26 листопада 1702 року на Ринковій площі у Луцьку (тепер це майдан між вулицями Драгоманова і Данила Галицького) Д. Братковський «через ката за сім разів мордерсько зістав сястий», тобто йому відрубали руки, ноги, голову, розрубали тулуб.

Віктор ГРЕБЕНЮК

ЛІСТ У РЕДАКЦІЮ

ЛЕТЬЯТЬ ЛИСТИ НА РІДНУ ЗЕМЛЮ

Нелегке життя погнало в чужі краї мільйони українців. По-різому склались там їхні долі. Та навіть кращі матеріальні статки деяких щасливчиків не можуть угамувати тугу за рідною землею. У далекій Італії опинилася і наша братчиця з Луцька, журналіст за професією Галина Червоненко. У листах про своє життя-буття вона майже нічого не пише, зате розлого інформує про духовне і політичне.

Сестра Галина передала в дар Братству гарну інкрустовану рамку для портрета братчика Данила Братковського, фототипічне видання якого взяла з собою в Італію. У дар братській Хрестовоздвиженській церкві вона передала гарну скатертинку під Євангеліє, серветку, які на зборах Братства було вручено настоятелеві храму отцю Іванові Семенюку.

Через океан і два материки летять листи із м. Сакраменто (США) братчика із Маневич Федора Швеца, який там уже більше року і прагне якнайшвидше повернутися додому, тужить за рідним краєм. Листи Федора Васильовича завжди розлогі, цікаві. В одному із листів я йому надіслав примірник «Волинських єпархіальних відомостей», де йшлося про життя Братства й освячення могил вояків УПА в Маневичському районі. Віті з рідної землі надзвичайно схвилювали братчика.

Андрій БОНДАРЧУК, голова Волинського крайового братства св. апостола Андрія Первозваного

митрополит Яків присвятив усе своє життя. Тому молімося, щоб Господь дарував йому Царство Небесне», – підкреслив преосвящений.

24 березня Україна відзначила 14-ту річницю утворення та професійне свято внутрішніх військ Міністерства внутрішніх справ України. З цієї нагоди на запрошення командира військової частини 1141 підполковника Олега Куртіна архієрей взяв участь в урочистому заході.

Разом із духовенством кафедрального собору він відправив молебень, привітав військовослужбовців, закликавши Боже благословення на їхнє нелегке служіння, і подарував для бібліотеки Біблію.

Того ж дня єпископ Михаїл освятив новий макаронний завод приватного підприємства «Імпалс», що в Луцьку. Разом зі священнослужителями кафедрального собору Святої Трійці він молився за розвиток одного з провідних підприємств харчової промисловості Волині, зокрема, за успішну роботу персоналу новоствореної макаронної лінії. До Богослужіння долучилися голова облдержадміністрації Володимир Бондар, директор підприємства Артур Каплан, представники громадськості та ЗМІ.

Звернення до мешканців Волині підписали владика Михаїл і головний державний інспектор з пожежної та техногенної безпеки Волинської області полковник Микола Кревський. Відповідно до нього духовенство під час проповідей зве-

тратиме увагу населення на необхідність дотримання правил безпеки життєдіяльності.

Документ найперше вражає невтішною статистикою людської недбалості, безвідповідальності, безпечності та байдужості. Саме вони є причиною пожеж та інших трагічних ситуацій, які сталися на Волині. Стихія вогню, води чи вітру знищує все на своєму шляху, не оминаючи навіть храми, пам'ятки історичної цінності. Тому обов'язок кожного християнина – «берегти не тільки своє життя, а й життя людей, навколоїнє середовище, народне добро від смертельних пазурів вогню та інших природних стихій». Ті ж, хто чинить «наругу над плодами безперервної праці багатьох поколінь», – тяжко грішать перед Господом.

Керівники Церкви та пожежно-рятувальної служби зазначають, що «сьогодні Церква проводить велику роботу з виховання у населення високих моральних якостей, законослухняності й поваги до державних інституцій. Любов до Всешильного, відповідальність перед Богом не повинні залишити нас байдужими і безпечними до свого життя на землі. Наши діди, батьки закликали милосердя Боже під час нищівних пожеж, яких було не менше і в ті часи. Вони зверталися до великої Заступниці роду християнського Пресвятої Богородиці і Приснодіви Марії, молилися перед її явленням образом «Неопалима Купина», закликали на допомогу святого чудотворця Миколая. І Господь за їхніми (Продовження на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА**НЕ ЗАНЕЧИЩУЙТЕ МОГИЛИ ЇЖЕЮ****Запитання**

Чи доцільно під час Провідної неділі залишати на могилах рідних продукти (крашанки, паску тощо), адже вони приваблюють тварин, які певною мірою знеславлюють поховання?

**Відповідає
ієромонах Марк (Левків)**

Тут ми маємо справу ще з однією практикою, що своїм корінням сягає дохристиянського українського минулого, а номінальними православними введена в ранг чи не найважливішого обряду Провідної неділі. З сумом мусимо визнати, що крім цього звичаю, існує цілий комплекс хибних практик, пов'язаних із похованальним обрядом, які ведуть своє походження із поганського розуміння смерті та потойбічності, з бажання задобрити померлого, щоб не шкодив. А через небажання чи лінівство наших вірних відсвятити «полову від зерна», а то часто і через їх невігластво, ці заблудження існують до цього часу, культывуються і передаються

нащадкам «ревнителями минувшини». А часто вистачило б просто задуматися, чи потрібно так чинити, яка причина цього чи іншого обряду, який зміст виконаної дії – і багато непотрібного, а то і ворожого християнському вченню перестало б існувати.

Наприклад, дуже часто бачимо, коли наші вірні вкладають у труну комплект нового одягу, гроши, інші улюблені речі померлого (останнім часом навіть мобілки) тощо. Хіба ж ми не знаємо, що найкращим одягом душі перед Богом будуть добре справи її життя і наші молитви за неї, а коли дійсно була б її потреба в одязі, то чи Господь, Який польові лілії вбирає так, що й Соломон у всій своїй славі не одягався, чи ж не забезпечить одягом вірних своїх? Чи ми думаємо, що одяг, даний нам, лежатиме в труні нетлінним і чекатиме там другого славного пришестя Господа нашого Ісуса Христа?

Ще більше нерозуміння і подив викликає покладення грошей у домовину. Шо там буде купляти? Чи, може, маємо якесь дивне бажання, виховане нашим корумпованим

часом, підкупити тими грішми Суддю Прavedного, коли Він зі славою прийде судити живих і мертвих? Чи самі відкупляємось перед померлим за нашу нечуйність, наші провини перед ним, що скочили їх за життя його? Непотрібні вони йому! Чи не краще наші провини омити покаянням, добрими справами і молитвою за упокій душі спочилого, яка і є виявом любові до нього і нашим благанням перед Богом за прощення гріхів покійного?

Коли ж відвідуємо могили рідних наших, несімо туди не їжу й пиття, а наші ширі молитви за них. Не потребують вони наших харчів, та й, зрештою, немає там наших близьких. На цвинтарі є наші спогади, квіти, хрест, могила, а вони – в іншому місці, зовсім в іншому. Кому ж лишаємо цю їжу, як не звірам? Уявімо, що там робиться після нашого відходу, вночі. Як створюють на місці поховання шабаш дікі тварини, собаки і птахи. Як вони розтягають цю їжу (зазвичай освячену!!!) по цвинтарю, гризуться за неї. Хіба так ми прагнемо поша-

нувати це останнє місце спочинку тіла нашого близького, місце, яке повинне слугувати для нас як молитовний куточек за свого переставленого рідного, згадкою про нього, «школою, де мертві вчать живих»? Воно повинне утримуватися у порядку і чистоті, а ми часто не тільки не приберемо його, а ще й своїми діями спричиняємося до його осквернення. А коли маємо бажання «нагодувати» померлого, зробити його причетним до святкового столу, то краще приготовлені харчі роздати бідним, нужденним людям, зробити цю добру справу в його пам'ять.

А Провідної неділі всію родиною підімого на цвинтар, до могил своїх рідних, щоб поділитися з ними воскресною радістю та разом зі священиком привітати великоідім привітом. Щоб розділити з ними радість Христового воскресіння, засвідчити впевненість у воскресінні загальному. І не спиртним, а тихою молитвою пом'януть тих, що перейшли від нас в «інший світ» у надії й очікуванні власного воскресіння.

Священичий шлях**ЦЕРКВА – ЦЕ МОЄ ОСТАННЄ ПРИСТАНОВИЩЕ**

Протодияконові кафедрального собору Миколі Коцю – 45

«Моя місія, як і в кожного священнослужителя, – допомагати знедоленим, бідним на любов і віру», – із тих слів почалася розмова з протодияконом Луцького кафедрального собору Святої Трійці Миколою Коцем. Так, мабуть, Бог дав, що за отцем закріпилася слава добродійника і цілителя. Як і його знаменитий небесний патрон, він старається зараджувати людським бідам і то одному ремонт робить, то другому привезе городини з власної дачі, то третього на ноги поставить, вправляючи хребет, за четвертого домовиться з потрібним начальником, п'ятому шукає добрий юридичний захист... Доглядати немічних і ділами співчувати потребуючим – стиль життя і для дружини – матусі Марії: сама змалку для старших людей крутила по півдня корбу колодязя. І тепер підтримує добре наміри чоловіка.

семінарист запросив приїхати до Луцька. «Знаєш, який у нас владика Іван? – говорив телефоном. – Сам музикант, гарно співає. Йому треба протодиякона, от такого, як ти».

Чому він тоді поїхав у невідомість? Може, то молитва матері так діяла або згадалася стара наука дідуся-старости у Чортопільській церкві. Щось кликало його до «вищого, духовного». Співав для людей, а тепер, очевидно, настав час подяки Богу.

– Тільки я зайшов до владики, – згадує отець Микола, – попросив благословення (як мені підказали), а він каже: «А ну, дитинко, візьми „до-ля-фа“». Я взяв. «Добре. А ще „соль-сі-ре-сі-соль“». Я проспівав. «Ай, добрий протодиякон буде. Дайте йому підрясника, завтра висвячуємо». Я злякався, ноги потерпли. Одягнули мене, втиснули Служебник у руки, показали, де читати. Дзвоню додому: «Ну, Маруся, все». – «Що все?» – «Висвятився я». – «Та ти що?» Це також була її мрія. Все-таки, де б я не був (а довелось співати, починаючи від простої ферми і закінчуячи Чорнобилем, де отримав дозу 4 Бр/год.), а біля Бога найкраще. Багато моїх вчителів зацікавилися, як я співаю у соборі, а опісля сказали: «Микольцю, отут твоє призначення. Дивись, скільки людей прийшло до храму завдяки гармонії голосів „Оранти“ і твого». Церква – це мое останнє пристановище, де я знайшов правду, любов і спокій душі. Я тут зрозумів: якщо широко молитися, вірити, допомагати людям, наслідувати патрона Миколая-Чудотворця, мати велике терпіння у цьому світі, то Господь ніколи душу християнську не залишить. Моя місія протодиякона – закликати людей до молитви, і я відчуваю насолоду від її сповнення, хоча це велике розумове і фізичне навантаження, адже іноді в соборі правиться три Служби на день.

Має отець Микола вже своїх учнів, один із них сам став протодияконом у Миколаєві. Певний час, викладаючи у семінарії, їздив з вихованцями по селах давати концерти духовних і народних творів. І найкращою похвалою звучало визнання людей: це дійсно українська Церква.

Шо сьогодні жалить серце духовного співака, так це постійне влаштування дискотек під мурами собору. З сумом іронізує, що часом доводиться співати Службу «під фанеру» – через гучну фонограму на вулиці неможливо молитися. Голосна музика, що заглушує навіть дзвони, свідчить про реальний стан духовності суспільства. Влада мала б знайти інше місце під арену для великих концертів, бо, отримуючи непогану виручку від таких «культурних акцій», вона виховує молодь у невірстві та неповазі до святих речей.

На кінець нашої бесіди я запитала, що потрібно

робити, аби голосовий інструмент завжди тримався «у формі»?

– Голос потрібно розвивати, – радить соборний протодиякон. – А щоб гарно співати, то, по-перше, бережіть ноги від змерзання; по-друге, не куріть; по-третє, не пийте багато пива – у ньому є дріжді, які осідають на голосових зв'язках. Щодо існуючого уявлення про користь сиріх яєць – це суща неправда. Коли ви поїли горіхів чи насіння, луска прилипає до горла, що викликає надривний кашель. Власне, тоді варто випити яйце, білок якого очищає зв'язки.

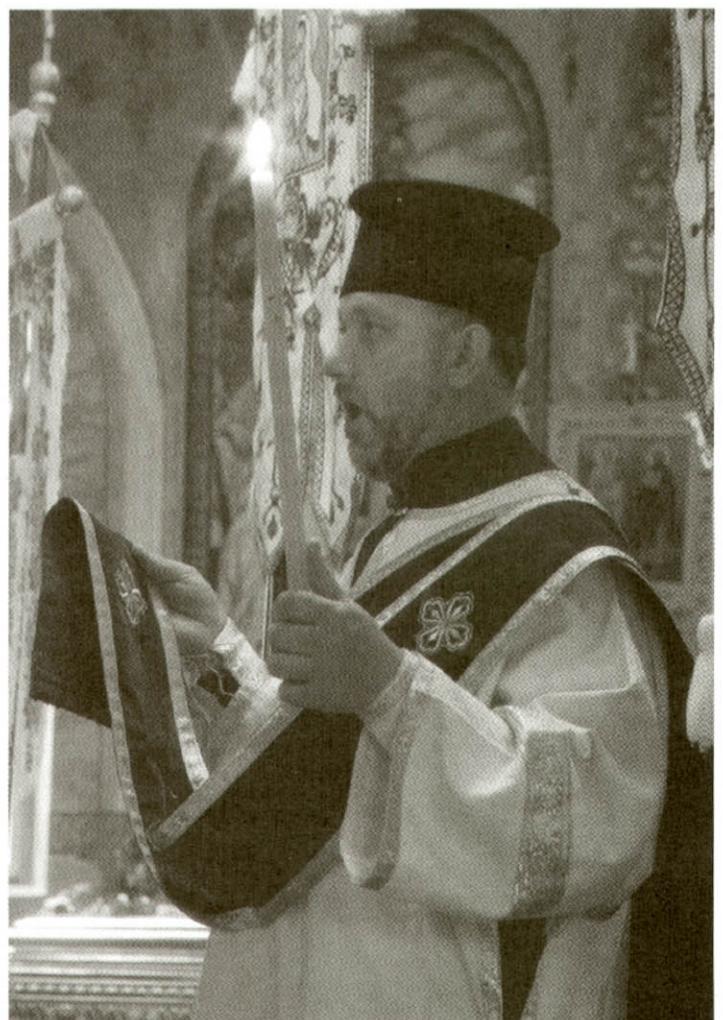
Ольга Харів.
Фото Олександра БІЛЬЧУКА та Сергія ДУБИНКИ

– Ми дивимося далі, – говорить отець Микола, – бо впевнені, що коли ти робиш добро, воно тобі повернеться, і якщо не тут, то на тому світі колись Господь віддячить.

Дар лікувати людей отець Микола отримав з приходом до Церкви. Бачачи гарні результати, пропонували йому відкрити в семінарії масажний кабінет. Відмовився – бо, по перше, не має медичної освіти, яка б захистила його від закидів у шарлатанстві, а по-друге – це ремесло забирало б час головного служіння як протодиякона.

– Наш єпископ сам багато працює і змушує до роботи усіх навколо себе, – жартує співрозвомовник. Чудовий сильний голос – це талан від Господа, котрий отець Микола старається використати, як у притчі, сповна для стократного помноження слави Божої. Отримав він його у спадок від бабусі. І зовні у неї вдався. Сільським музикою був батько у селі Старий Чортопільськ, отож зовсім не випадково хлопчина у третьому класі вже влаштовував на вулиці змагання гармоністів. А в дев'ятому сам викладав співі у молодших класах. На той час він навчився у місцевій музичній школі грati на трубi, брав участь у всіх концертах, і цілком логічно, що своє майбутнє вирішив пов'язати тільки з музикою. Луцьке культуосвітнє училище, Рівненський інститут культури, директор будинку культури у рідному селі, а пізніше у с. Прилісне Маневичського району, організував три хори – механізаторів, учителів і шкільної молоді. Успіхи і слава, навіть кілька записів на обласному радіо – і все це обірвалось разом, бо одного разу молодший брат-

НОВИНИ

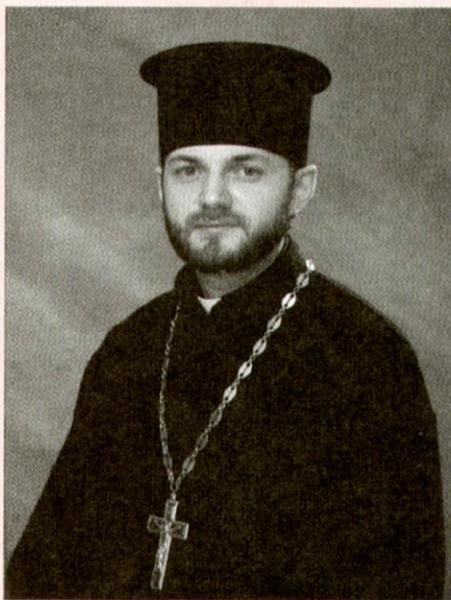
молитвами зупиняв страхіливі язики вогню, природні стихії, зменшував наслідки катастроф.

Звернення закликає вірян бути уважними на дорогах, украй обережними в поводженні з вогнем, дотримуватися правил безпеки під час відпочинку біля водойм, не зачіпати підозрілих невідомих та вибухонебезпечних предметів, бути обережними при користуванні легкозаймистими та токсичними речовинами, не споживати невідомих грибів.

Також владика Михаїл та полковник Микола Кревський погодилися, що управління Міністерства з надзвичайних ситуацій України в Волинській області щомісяця надаватиме священикам інформацію та наочні матеріали про пожежі, надзвичайні ситуації для проведення роз'яснювальної роботи.

Священик з Волині взяв участь у міжнародній конференції

4 квітня у Міжрегіональній академії управління персоналом, що в Києві, відбулася IV Міжнародна науково-практична конференція «Православні духовні цінності в умовах глобалізму», яку окрім вищезгаданого закладу організували Мі-

жнародна кадрова академія, Київська духовна академія (УПЦ МП), Інститут філософії НАН України, Центр пам'ятко-зnavства НАН України, Конфедерація недержавних вищих закладів освіти. Конференція зібрала провідних науковців, духовенство, дипломатів, працівників освітніх та культурних установ України, Білорусі, Вірменії, Грузії, Македонії, Молдови, Польщі, Румунії, Сербії та Чорногорії.

Київський Патріархат представили голова синодального управління у справах молоді ігумен Федір (Бубнюк) (випускник Волинської духовної семінарії), з доповіддю «Православна молодь та проблеми духовного життя» та капелан і викладач Волинського інституту імені В'ячеслава Липинського МАУП протоієрей Віктор Михалевич із доповіддю «Соціальна проблема в українському Православ'ї».

Учасники конференції обговорили проблеми відродження православних духовних цінностей, їх роль у сучасних українських та світових суспільно-політических процесах, формування духовно-моральної культури особистості, новітні тенденції розвитку соціального служіння Православ'я.

На прохання епархіальної прес-служби отець Віктор Михалевич поділився своїми враженнями про науковий захід. Він позитивно оцінє конференцію, яка сприятиме розвиткові Православ'я в Україні. Також священик дуже задоволений діяльністю Міжрегіональної академії управління персоналом, яка чи не єдина з науково-освітніх закладів вищого рівня серйозно піклується про утвердження духовних цінностей в українському суспільстві.

Поряд із позитивним сприйняттям плідної роботи заходу отець Віктор негативно

КРИК ДУШІ

АБОРТ – ЦЕ ВБИВСТВО! А ВБИВСТВО – СМЕРТНИЙ ГРІХ!

Глибокі роздуми про людину підводять до висновку, що її не можна сприймати лише як складне поєднання біологічних та фізіологічних функцій. Очевидно, що в основі лежить духовне начало, виявом якого є розум, самосвідомість, внутрішня свобода, і яке водночас зумовлюється надприродним відношенням людини до Бога. Отже, людина становить собою духовно-тілесну єдність. А тому будь-яка дія на тіло – це дія спрямована на саму особу.

Життя людини – дар Божий. Уже в Старому Заповіті підкреслюється, що Бог – єдине джерело будь-якого життя: «Бог – Той, Хто дає життя і відбирає його». Лише людина створена на Його «образ і подобу» і покликана брати участь у житті Бога.

У Новому Заповіті, згідно з повчанням апостола Павла, тіло – це храм Святого Духа: «Коли хтось зруйнує храм Божий, Бог зруйнує того, бо храм Божий – святий, а ним є ви».

Кожна людина може спитати себе: «Коли я почав існувати?» Наша тілесність – компонент нашого «я». Отже, наше «я» має початок тоді, коли має початок тіло. Тому наступним питанням буде: «Коли мало початок моє тіло?» На основі біологічних даних ми можемо ствердити, що тіло має початок у момент злиття гамет, однієї від батька, а іншої від матері.

Біологічним носієм нового людського життя є геном, яким наділений одноклітинний ембріон вагою 0,00000015 г. Цієї миті вже визначено, якого кольору будуть очі дитини, який зріст вона матиме, до яких хвороб вона буде склонна; визначаються таланти, звички та уподобання. Згідно з Тертуліаном, адвокатом і вчителем Церкви, можна сказати: «Уже є людиною той, хто не ю стане». Отже, ембріон, з точки зору буття, є людським індивідуумом. Він вимагає бути пошанованім і має право на життя, право на пошанування його гідності.

Як відомо, вже у IV ст. до н. е. клятва Гіппократа зобов'язувала лікарів ніколи не бути слугами смерті і шанувати людське життя від самого його початку: «Жодній жінці я не дам абортативного засобу», – клявся кожен лікар.

Згідно з чинним законодавством України операцію штучного переривання вагітності дозволяється проводити в акредитованих закладах охорони здоров'я:

- за бажанням жінки при вагітності 12 тижнів і менше;
- за соціальними та медичними показаннями – при вагітності від 12 до 28 тижнів.

Закони, які потурають

У двох давньохристиянських творах – «Дідахе» і «Посланні Варраві» (з кінця I ст. н. е.) – дітовбивство названо знаком ступання догою смерті. У «Дідахе» сказано, що смерть стягають на себе «дітовбивці, знищувачі Божого образу». У «Посланні Варраві» міститься суворе застереження: «Не вбивай плоду і не забирай життя новонародженій дитині».

Це сумний доказ того, що не всі тодішні християни покинули язичницькі звичаї. З того часу, коли Церква зіткнулась із цією проблемою, вчителі віри однозначно провівдвали будь-які дії проти зачатого людського життя як беззаконня!

Ельвірський Собор 305 року ухвалив закон, у якому йдеться про те, що жінкам, які знищили плід, і тим, хто займався виготовленням отрути, яка умертвляла дитину, заборонялось приймати Причастя до кінця життя. 314 року на Анкірському Соборі цей закон було пом'якшено відбуванням 10-річної покути.

Натомість на сьогодні у ніби християнській державі маємо достатньо засобів «цивлізованого» знищенні іще ненароджених. Наука та медицина зайшли надто далеко у вдосконаленні абортативних засобів. Коли контрацептивний ефект досягається блокуванням овуляції, непридатністю матки для імплантації ембріона через зміну її структури, то куди іще далі? Стільки зброй проти беззбройних!

Але найбільше жахає те, що для того, щоб уникнути відповідальності, завжди можна підшукати виправдання. Придумане гасло: «Кожна дитина повинна бути бажаною» – звучить сердечно. Чи не так? Однак «серце» цього гасла наповнює егоцентризм. Дитина цим самим зводиться до рівня предмета, який має право на існування лише тоді, коли хтось хоче його мати. Тривалі

Мал. Ірини Дацюк

абортів на замовлення, дозволяють одні особи (матері) легально і «законно» вбивати іншу особу (дитину), щоб таким чином розв'язати соціальні проблеми першої.

Чи ми коли-небудь мали право робити це у цивілізованому суспільстві?

Чи ми маємо його сьогодні?

УТОЧНЕНИЯ

У № 3 нашої газети за 2006 р. на с. 4 у статті Віктора Гребенюка «Ідолопоклонство чи іконопошанування?» через технічні причини випало речення. У другій колонці після слів «було відсвяtkовано новий празник – Торжество Православ'я» мають бути такі слова: «Проте саме іконоборство відтоді цілком не зникло, а з новою силою поширилося в XVI столітті у проповідях Лютера, Кальвіна та інших послідовників – протестантів» – і далі за текстом. Просимо вибачення у читачів за цей недогляд.

вражений виступом викладача Київської духовної академії, кандидата богослов'я, священика Діонісія Мартишина та інших окремих представників Московського Патріархату. «Доповіді московського духовенства образно можна охарактеризувати як оди Російській Православній Церкві, яка буцімто єдина в світі насправді християнська, і що повноцінними людьми та християнами є лише ті, хто належить до Московського Патріархату, – стверджує протоієрей Віктор. – Представники МП, виголошууючи доповіді про проблеми сучасного Православ'я, пропонують різноманітні методи зросійщення України за посередництвом Московської Церкви та боротьби з „проблемою так званого Київського Патріархату“. Цілком серйозно вони стверджують, що правильний шлях лише проросійський, а європейський – це ледь не прихильність до сатанізму».

Дуже вразив отця Віктора і той факт, що священнослужителі Московського Патріархату виступали принципово російською мовою, хоча конференція велася українською. А коли вони хотіли про щось зіронізувати або щось викривити, то переходили на українську. З цього закономірно можна зробити висновок, що українська мова їм потрібна тільки для бажання когось або щось висміяти.

Звернув увагу волинський священик і на те, що значна частина українських науковців лише приблизно, а інколи й споторено уявляє собі Православ'я. Наприклад, деякі авторитетні мужі науки твердили, що воно бере свої корені з язичництва, походить з РУНВіри.

«Хотілося б, щоб наукові конференції щодо Православ'я зближували прихильників різних конфесій, щоб сприяли вирішенню проблем чи конфліктів, а не, навпаки, їх загостренню», – підкреслив отець Віктор.

Церква співпрацюватиме з пластунами

1 квітня старший капелан єпархії протоієрей Олександр Безкоровайний взяв участь в урочистостях з нагоди Дня Луцької станиці Національної скаутської організації України «Пласт». Цього дня пластуни відзначили також 17-ту річницю створення організації.

Отець Олександр привітав членів станиці зі святом і, висловивши задоволення тим, що релігійне виховання дітей і молоді є основою діяльності «Пласти», – побажав Божого благословення на успішну працю.

Наступного дня у духовній консисторії відбулася зустріч старшого капелана з представниками луцьких пластунів – заступником станичного Романом Голієм та юнацькою референткою Іриною Остапійовською. Під час спілкування обговорювали перспективи співпраці. Зокрема, сторони дійшли згоди, що «Пласт» допомагатиме Церкvi організовувати окремі велелюдні заходи, а вона, натомість, призначить для станиці капелана, який безпосередньо здійснюватиме духовну опіку.

Поминання полеглих афганців

З нагоди відзначення чергової річниці виводу радянських військ з Афганістану духовенство Володимирського собору великомученика Юрія Переможця відправило панаходу по загиблих воїнах-афганцях. Про це повідомив протоієрей Микола Гінайло, настоятель Свято-Покровської громади в с. П'ятидні Володимирського деканату.

До поминального Богослужіння долу-чилися побратими полеглих в Афганістані та інших війнах, представники місцевої влади та громадськості, молоді воїни гарнізону та учні військового ліцею.

Після панаходи на меморіальному комплексі відбувся мітинг-реквієм та відкриття музею.

**Підготував прот. Віталій СОБКО.
Фото автора та Сергія ДУБИНКИ**

Православ'я МАЙБУТНЬОГО

МОЛОДІ ПОТРІБНА ЦЕРКВА – ЦЕРКВІ ПОТРІБНА МОЛОДЬ

Часто, коли чують про молодіжну православну організацію, або зневажливо пхикають (мовляв, нема що робити, забавляються у «дорослість»), або кажуть щось на кшталт: «То це, певно, особливі люди, сміливі, серйозні, яких чекає велике майбутнє!» Дозволимо ствердити, що не праві будуть ні ті, ні інші. Учасники Молодіжного православного братства імені Миколи Святої, князя Луцького, – такі ж юнаки та юнки, яких тисячі. Веселяться. Інколи забагато шумлять. Гарячкують. Слухають музику, пишуть вірші. Люблять теплі компанії, пісні під гітару і печену на вогні картоплю. Закохуються. А буває й сумують, нервуються, сперечуються... Молодь, одним словом. Просто Господь чомусь дав їм зрозуміти, здавалося б, банальну, але сьогодні все менш популярну річ: людське життя не має сенсу без любові до Бога, без християнських чеснот, без церковної мудрості.

«Спочатку розставляли лавки і підмітали...»

Ідея згуртувати навколо церкви молодь уперше з'явилася у відвідувачів біблійних курсів кафедрального собору. Як розповідає братчик Олег Дядюсь, спочатку зібралися три людини, які «не знали, з іх слів, що робити, а просто сиділи на лавочках під собором. Відтак вирішили зробити оголошення на курсах, що гуртується молодь для праці в церкві».

Братчики цього літа відзначатимуть другу річницю: 6 червня 2004 року з десяткою молодих людей провів перше, як вони кажуть, «нормальне» засідання. З'явилася управа: головою став Андрій Когут, призначили заступників, ревізійну комісію, скарбника, секретаря – все цілком серйозно. Першим духовним опікуном колективу став протодиякон Олег Ведмеденко. Визналися з роботою. І пішли за благословенням до владики.

«Почали з того, що перед біблійними курсами розставляли лавки для слухачів, підмітали, – каже теперішній голова братства Іван Марченко. – Віршивши, що маємо звернути увагу на місійну діяльність, стали відвідувати хворих у Волинській психіатричній лікарні, куди не припиняємо ходити й сьогодні. Нічого такого великого богословського не робимо: співаємо православних пісень, разом читаємо Євангеліє, разом молимося, збираємо записки за здоров'я і відвозимо їх у собор і монастир».

Сьогодні в молодіжному братстві близько двадцяти чоловік. Братчики збираються в духовній семінарії. Працюють над створенням сторінки в Інтернеті, готуються видавати інформаційний листок «Мирянин», хочуть запровадити в себе сестринське служіння, влітку планують організувати братський табір з виїздом на природу... Одним словом, живуть і, насільки вдається, працюють, просячи в Бога допомоги.

Для Господа, для Церкви, для людей, для себе

Усі як один учасники Братства кажуть, що зібралися, щоб разом шукати Бога, вчитися жити і думати по-християнському, любити одне одного, допомагати Церкві. Роблять це, як знають, як уміють, як підказує Всешишній, серце і наставники. Кажуть, що принцип «Молоді потрібна Церква, а Церкві – молодь» – основна характеристика діяльності.

Обов'язково гуртом моляться на церковних Богослужіннях. І, до речі, немалу увагу приділяють піснеспівам. Щоправда, як каже Іван, «колись хотіли організувати православну музичну групу. Та потім подумали, що ми як православні мусимо знати спів Літургії. Ми хочемо відчувати себе потрібними в храмі, тому маємо вміти співати. Взагалі добре було б відновити ту традицію, коли у церкві співає не тільки хор, а й усі миряни». Кажуть, що їм не байдужий національний дух, «а українці – народ співучий, це стан душі, так що не можна не співати». А ще ставлять вертеп на Різдво, ходять колядувати у лікарні та притулки.

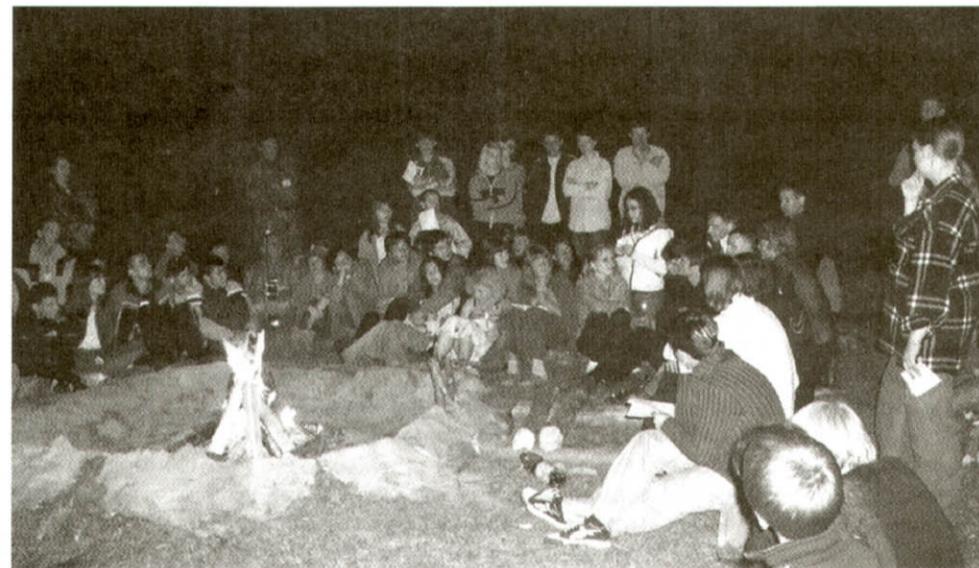
У своїй діяльності часом натикаються на певні труднощі, а то й не завжди можуть успішно знайти правильне рішення. У таких випадках важливе слово священика, духовного наставника. Протоієрей Михайло Бучак, настоятель Свято-Покровського храму в с. Маяки Луцького районного деканату, духовник Братства, каже, що завжди радить їм не боятися

невдач і не зупинятися. «Те, що вони є, що моляться і що бажають знати – це вже немало. Якщо за допомогою Братства спасеться хоча б одна людина (у Братстві чи поза ним) – воно виконало свою місію».

«Ми не хочемо „просто“ вірити в Бога»

– Основне, що ми хочемо – це об'єднати таких, як і ми, молодих людей, залучивши їх до служіння в церкві, дати зрозуміти, що можна сьогодні жити по-іншому, що і молоді можуть бути корисними у справах релігії, – каже голова Братства. – І, крім того, ми своїм прикладом хочемо показати, що можна жити так, як каже Православ'я, і водночас лишатися молодим.

Багато серед сучасних братчиків раніше не знали до-

Юні волиняни на I-му Всеукраїнському молодіжному православному таборі під Берестечком. Серпень 2005-го року. Фото з сайту my-photo.org.ua

стеменно, що таке Сповідь і Причастя, як то воно постити, що то воно гріх, і що значить бути практикуючим християнином. А учасники Братства стверджують, що у них ніхто нікого ні до чого не примушує. Найголовніше – щоб людина сама зрозуміла, як треба чинити і куди йти. Запевняють, що приймуть до себе будь-кого, незважаючи на його захоплення, одяг чи поведінку.

– Більшість із нас довго жили суто світським життям, – каже голова братства. – Ходили на дискотеки, відвідували бари в піст... Ми знаємо, як «відриваються» у цьому житті. Але, слава Богу, ми побачили, що можна цікаво жити і без того всього. І це – інше – воно справжнє, істинне, а не минуше і тільки зовні привабливе. Адже я переконаний: кожен молодий хлопець, як би він не жив, хоче, щоб його любили, мати вірних друзів, бачити щирість у стосунках між людьми, зустріти світле кохання. Одним словом – мати надію. Якраз це – то справжнє життя. У тому числі, а може, і у першій чергі, для молодої людини. Молода людина все те, що шукає, може знайти в Церкві. Церква, звичайно, не зробить її за день щасливим. Але вона вкаже РЕАЛЬНИЙ шлях. Якраз той, яким ми, з Божою допомогою, намагаємося йти.

Теперішні члени Братства прийшли сюди по-різному. Просто всіх єднає те, що кожен не хотів задовольнятися тим «рецептом» життя молоді, який пропонує сучасний світ. 23-річний Андрій Юхтовський розповідає, що спочатку був у секті мормонів, де, зрештою з'явилось відчуття, що «щось не те»:

Засідання управи Братства. Фото Армена АНТОНЯНА

– З сім'ю став ходити до Свято-Троїцького собору, де й почув про існування Молодіжного православного братства. Коли з братом прийшов сюди, був приємно вражений, що тут є такі ж молоді люди, які шукають у житті того ж, що і я. Порівняв цю молодь з протестантською, і відразу помітив непідробну щирість.

Члени Молодіжного православного братства імені Миколи Святої, князя Луцького, кажуть, що хочуть створити альтернативу іншим релігійним молодіжним об'єднанням, довести, що Православ'я – це не консервативне (в негативному значенні цього слова) і зрозуміле тільки священикам учнення. Ієромонах Марк, намісник Жидичинського Свято-Миколаївського чоловічого монастиря каже, що коли молодь не підніме Православ'я, то воно може з часом взагалі зникнути. Ставлення священства до проблем молодих інколи буває просто несерйозним, – додає він.

Свідченням того є те, скільки молодих гуртів при парафіях, – каже отець Марк. – Але ж молоді – то майбутнє Церкви! Старше покоління – це приклад для них, то ніби, як інші тили в боротьбі за віру.»

Молодь і церква

Протоієрей Михайло Бучак вважає, що сьогодні при підготовці молодих священиків треба більше уваги звертати на майбутню їх роботу з молоддю. Адже у неї – свої проблеми, свої погляди і своя поведінка. Проте часто священики виявляються просто не готові до діалогу з молоддю.

«Мріємо, аби при кожній парафії створювалося молодіжне служіння, – каже голова братства Іван Марченко. – Це реально, коли священики в тому будуть зацікавлені. А вони нерідко ставляться до цього як до чогось другорядного. Та якщо молодь сьогодні не зацікавити співпрацею з Церквою, завтра вона піде туди, де пропонують просту і конкретну сектантську альтернативу: „Скажи, що ти віриш

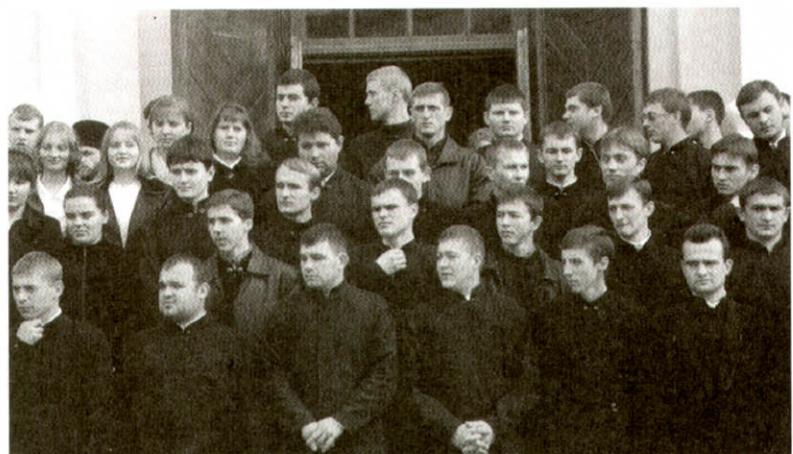
у Бога, – і живи далі, як жив, – ти вже спасений“. Тому важливо тримати молодь при правдивій, православній Церкві, при наших коренях. А покликати молодь, спитати про їх проблеми і погляди, показати їм, що священик – така ж людина і розуміє нас – молодих, – хіба це важко? Тому ми хочемо стати тим містком, який поєднає тісніше молодь і Церкву».

Тішить, що Братство зустріло розуміння не лише від своїх безпосередніх наставників. Протоієрей Віталій Собко, пресекретар Волинської єпархії каже, що єпископ Михаїл є тим архіпастирем, який розуміє важливість вирішування проблеми співпраці молоді й Церкви. «Про це свідчить затвердженій ним статут Молодіжного братства, – пояснює речник єпархії. – Владика благословив його діяльність і готовий сприяти у всьому, аби молодіжний православний рух активно поширювався в нашій єпархії, у тому числі завдяки луцьким братчикам». Хоча, каже отець Віталій, початком серйозної роботи з молоддю має послужити вироблення і затвердження Священним Синодом Київського Патріархату відповідної концепції. До того часу, на жаль, така робота як і раніше провадитиметься «стихійно», з огляду на рівень активності того чи іншого архієрея. У перспективі, якщо складеться так, як планується, то нас чекає «бум» – бурхливий розвиток молодіжного православного служіння. А значить – якісний і кількісний розвиток Київського Патріархату на Волині, – зауважує священик.

Юрій РИЧУК

ДУХОВНА ШКОЛА

СЕМІНАРІЯ СТАНЕ ДЕРЖАВНИМ ЗАКЛАДОМ?

Київський Патріархат активно взявся за реформування церковної освіти, яка передбачає державну акредитацію вищих та середніх спеціальних духовних навчальних закладів. Офіційне визнання здійснило б спудеїв у правах на пільговий проїзд, стипендію, працевлаштування у школах.

— Сьогодні у школах вимагають від наших вихованців диплом державного зразка, — каже ректор Волинської духовної семінарії протоієрей Іван Нідзельський. — У випускників лише регентського відділення

зазначається спеціальність «диригент церковного хору і викладач християнської етики». З цим дипломом у трьох галицьких областях беруть на роботу без проблем, а на Волині все залежить від приватної думки директора.

І все-таки вищий провід Церкви вирішив не поспішати з акредитацією. На думку священнослужителів, новий статус зумовить зменшення впливу Церкви на свій же освітній заклад і внесе «світськість» у навчальний процес. До того ж, частина суперечить теологічним дисциплін буде заміщуватися загальнообов'язковими, наприклад, філософією, історією тощо. Прикладом є Український католицький університет у Львові та богословський факультет Чернівецького університету ім. Юрія Федьковича, де викладають предмети світські особи. Пробують зробити подібне відділення в Острозькій академії, витала така ідея й у Волинському університеті, однак на разі далі слів справа не пішла.

— Хочемо ми чи ні, реформа в духовній освіті повинна йти, — передканий ректор семінарії. — Якщо ми замкнемося у собі, перспективи розвитку в Церкви не буде. Мусимо якось співпрацювати з державою. У Білорусі, між іншим, духовні заклади офіційно акредитовані.

На останньому засіданні Навчального комітету Київського Патріархату визначені головні етапи переходу до державної акредитації. Вони передбачають перехід на п'ятирічне навчання, зміну назви з «семінарія» на «богословський інститут», додатковий набір педагогічних кадрів, наявність відповідних приміщень, зміну ставлення до студентів. Церква очікує на участь держави у фінансуванні таких закладів. Як запевнив отець Іван, Волинська духовна семінарія готова реформуватися у вищий навчальний заклад.

Ольга Харів. Фото Сергія ДУБИНКИ

ВІТАННЯ

Храмові свята:
Громади Мучениці Світлани (Ковель),
Благовіщення Пресвятої Богородиці (Луцьк, Ковель, с. Гредьки Ковельського р-ну), Воскресіння Господнього (Луцьк).

Висвяти:
іподиякона Петра Яичука 8 березня висвячено на диякона;
диякона Віталія Іваніва 26 березня висвячено на священника.

Ювілеї:
протоієрею Анатолієві Александру, ковельському міському деканові, 6 квітня — 10 років священичого служіння;
протоієрею Андрієві Мельничук, насто-

ятелеві храму Покрови Пресвятої Богородиці в Іваничах, 7 квітня — 35 років;

священику Романові Нестеру, настоятелеві храму Покрови Пресвятої Богородиці в с. Крупа Луцького районного деканату, 7 квітня — 25 років;

священику Стефанові Трефлеру, настоятелеві храму Різдва Пресвятої Богородиці в с. Пустомити та св. Йоана Богослова в с. Уманці Городівського деканату, 15 квітня — 25 років;

священику Олександрові Литвяку, настоятелеві храму св. Миколая Чудотворця в с.

Мстишин Луцького районного деканату, 16 квітня — 25 років;

священику Вікторові Кузьмичу, настоятелеві храму Воздвиження Хреста Господнього в с. Колона Іванічівського деканату, 27 квітня — 30 років.

Владика Михаїл, управління єпархії та редакція часопису щиро сердечно вітають вірних із храмовими святами, а священнослужителів — із вагомими життєвими подіями!

ОГОЛОШЕННЯ

Синодальне управління у справах молоді та недільна школа при Свято-Михайлівському кафедральному соборі в Житомирі запрошуєть священнослужителів та мирян взяти участь у Всеукраїнському семінарі-практикумі «Організація роботи духовних недільних шкіл», який проходитиме 13–14 травня за адресою: Житомир, вул. Київська, 18-а.

Учасники семінару матимуть можливість не тільки набути знання про особливості викладання основ православного життя для різних вікових груп, але й отримати методичні матеріали з проведення занять у недільних школах та побачити методи роботи з дітьми на практиці під час занять місцевої недільної школи при кафедральному соборі.

Проїзд до Житомира — за кошт учасників. Проживання і харчування під час семінару — за кошт організаторів.

Для участі необхідно зареєструватися за тел. (044) 592-40-86 або надіслати письмове підтвердження на електронну адресу granat@ustm.org.ua до 1 травня 2006 р.

Волинська духовна семінарія оголошує набір студентів на I курс денної та заочної форми навчання. До семінарії приймаються особи чоловічої статі віком до 35 років з середньою освітою, неодруженні або одруженні першим шлюбом. Термін навчання 4 роки. Вступні іспити: Біблійна історія, катехізис, церковний устав, церковний спів, церковно-слов'янська мова, диктант, співбесіда.

При семінарії діє регентське відділення, яке готове репетиторів церковного хору і вчителів «Християнської етики».

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях! Якщо газета Вам уже не потрібна — передайте її більшісті або в бібліотеку!

ОФІЦІОЗ

Священика Володимира Шевчука звільнено від обов'язків настоятеля храму св. Йоана Богослова в с. Зоря Володимирського деканату з правом переходу в іншу єпархію (указ № 37 від 7 березня 2006 р.).

Архімандрита Матфея (Шевчука) звільнено від обов'язків настоятеля храму св. Юрія Переможця у Володимирі з правом переходу в іншу єпархію (указ № 39 від 10 березня 2006 р.).

Протоієрея Євгена Шевчука призначено настоятелем храму св. Юрія Переможця у Володимирі (указ № 40 від 10 березня 2006 р.).

Протоієрея Ігоря Циба призначено духівником Ковельського районного деканату (указ № 42 від 20 березня 2006 р.).

Священика Віталія Іваніва призначено настоятелем храму св. Йоана Богослова в с. Зоря Володимирського деканату з правом обслуговування приписних парафій с. Ворчин, Селиські, Турівка та Заболоття (указ № 40 від 10 березня 2006 р.).

Приймаються особи чоловічої і жіночої статі віком до 45 років з середньою освітою. Термін навчання 3 роки. Вступні іспити: спів, диктант, співбесіда.

Протягом навчання вихованці забезпечуються житлом, триразовим харчуванням та можливістю користуватися бібліотекою, яка постійно поповнюється.

Документи приймаються до 20 серпня. Вступні іспити 21-22 серпня.

Докладнішу інформацію можна одержати в канцелярії семінарії за адресою: Луцьк, Градний узвіз, 5. Тел. (0332) 72-32-12, 72-44-77, 72-60-72.

7 травня — паломництво до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) — собор в Острозі (міроточива ікона) — монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) — джерело св. Миколая в Гільчи — монастир у Городку (чудотворна ікона, частина гробу Богородиці). Зголосуватися до 6 травня. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення — о 23.00. Вартість поїздки 28 грн.

14 травня — паломництво до святинь Львова. Зголосуватися до 13 травня. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення — о 23.00. Вартість поїздки 40 грн.

17 травня — паломництво до почайських святинь: Божа гора (архієрейська Літургія з нагоди відпустового свята за участю єпископа Михаїла) — Почайська лавра — джерело св. праведної Анни. Зголосуватися до 16 травня. Виїзд о 7.30

від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення — о 19.00. Вартість поїздки 25 грн.

27 травня — паломництво до Миколаївського монастиря в Жидичині (Ківерцівський р-н). Зголосуватися до 26 травня. Виїзд о 8.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення — о 14.00. Вартість поїздки 3 грн.

3 червня — паломництво до Маняви (Івано-Франківська обл.): Скит — джерело «Сльоза Божої Матері» — водоспад Святого Духа (Х ст.). Зголосуватися до 2 червня. Виїзд 3 червня о 23.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення — 4 червня о 23.00. Вартість — 60 грн.

9 червня — паломництво до святынь Києва: Печерська лавра — Введенський монастир — Видубицький монастир — Іонівський монастир — Михайлівський Золотоверхий монастир — Володимирський собор (Патріарша Служба). Зголосуватися до 8 червня. Виїзд 9 червня о 23.00 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення — 10 червня о 23.30. Вартість поїздки 80 грн.

У всі поїздки необхідно мати з собою посуд для води і (за бажанням) одяг для занурення у воду. Докладніша інформація та реєстрація — за тел. (0332) 5-42-50.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, посріблення євхаристійних наборів: чаши, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.